

tyve Mill. ere ikke mere end ca. 20 pCt. Og da 30 pCt. ere mere end 20 pCt., saa paastaas, at man deraf kan se, at Militærudgifterne ere gaaede nedad. Men jeg synes nu, at denne Bevisførelse er for meget i Lighed med den, vi se Erasmus Montanus anvende. Thi hvad angaar det dog Militærudgifterne, at der er Stigning i Statens andre Udgifter. Jeg kan ikke indse, at der i nogen Maade skulde være noget i den Tale om, at de nødvendigvis ogsaa skulde stige, fordi vi yde nogle flere Penge til sociale Formaal, til Alderdomsforsørgelse, til Skolevæsen, til Sygehjælp, til Forbedring af Samfærdselsmidlerne osv. Jeg forstaar ikke den Tale, der lyder saaledes, at naar de øvrige Udgifter paa Budgettet stige, og Militærudgifterne ikke gaa opad i samme Forhold, saa er der Nedgang i disse. Nej, Faktum er, at siden denne Minister i 1898 skrev, at vort Formaal var at faa indført Ændringer i de militære Love, som kunde bevirke nogen Nedgang i disse Udgifter — siden den Tid ere Militærudgifterne stegne med over 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., naar vi regne det Forslag med om Lønforhøjelse til Officerer m. m., som ligger her paa Tingets Bord.

Dernæst udtalte den ærede Minister, at naar jeg havde fremhævet, at Officerernes Arbejde ikke kunde ligestilles med det Arbejde, vi fordre af en Lærer eller en Jernbaneassistent, saa var det ikke rigtigt, for jeg maatte ikke alene tage Hensyn til Officererne ved Fodfolket, om hvilke der maaske nok kunde siges, at de ikke altid havde saa grumme meget Arbejde — men jeg skulde ogsaa tage Hensyn til Officererne ved de særlige Vaaben. Men nu er det jo saadan, at langt de fleste af Landets Officerer tjene ved Fodfolket, der er alene ved dette Vaaben omtrent dobbelt saa mange Officerer, som der findes ved alle de særlige Vaaben tilsammen. Men jeg kan for Resten oplyse, at det ogsaa viser sig, at Officererne ved de særlige Vaaben godt kunne faa Tid tilovers til at paatage sig en hel Del Arbejde udenfor Tjenesten. Jeg kan saaledes nævne et bestemt Eksempel, jeg kender om en Officer, som tjener ved en af de særlige Vaabenarter. Han har i over en Snes Aar undervist paa et Undervisningskursus 20 Timer om Ugen. Og trods det, at han altsaa har udført sin Tjeneste ved det særlige Vaaben, han er ansat ved, har han saa godt som hele Tiden kunnet give de tyve Timers egentlige Undervisning paa Kursuset; han har ikke været nødt til at holde Vikar for sig paa Kursuset i mere end til-

sammen 3—4 Maaneder i alle disse Aar. Dette viser dog, at Officererne ved de særlige Vaaben ogsaa kunne faa Tid til at tage sig andet Arbejde paa end det, de have i Tjenesten. Derfor synes jeg ikke, det passer, naar Ministeren saa meget vil hævde, at der stilles betydelige Fordringer til Premierløjtnanterne i tjenstlig Henseende.

Det tredje Punkt, den ærede Minister fremførte, hvori han mente, at jeg ikke havde Ret, var min Sammenligning med Lærerlønningerne og Officerernes Løn, han mente, at jeg skulde have fuldendt min Sammenligning mellem Løjtnantslønningerne og de Lønninger, jeg nævnde, som Lærerne eller Assistenterne, altsaa Embedsmændene under de civile Etater, havde. Ja, men hvis jeg havde fortsat Sammenligningen længere op, vilde det nu ikke blive ringere for Officerernes Vedkommende. Jeg sluttede med at paavise, hvormeget Officeren fik i Løn, naar han var i 38—39 Aars Alderen og blev udnævnt til Kaptajn. Hvis vi vilde fortsætte Sammenligningen længere frem, saa ved den ærede Minister jo, at Lønstigningen for Kaptajner i Reglen sker med 4 Aars Mellemløb, og for hver 4 Aar stiger Lønningen med 600 Kr. Men derimod er det for Lærernes Vedkommende saaledes, at deres Løn ikke stiger mere end en Lønningsskala efter det Tidspunkt, jeg nævnde i Eftermiddags, da jeg havde Ordet, Lønnen for Lærerne stiger selv efter den højeste Lønningsskala ikke over 2,400 Kr.; det er Slutningslønnen, det er den Løn, de faa efter 20 Aars Tjeneste, højere komme de ikke, undtagen de enkelte, der kunne blive Overlærere.

Saa mente den ærede Minister rigtig nok, at jeg skulde ogsaa tage Hensyn til, at der for Officererne var en Aldersgrænse, som de ikke kunde komme over, hvis de ikke bleve udnævnte til Oberstløjtnanter, hvis de ved deres 52de Aar ikke vare stegne højere end til Kaptajn, fik de deres Afsked. Aah ja, men naar deres Tjeneste har været god, faa de dog deres Afsked i Naade med Pension, og saa vidt jeg ved, andrager Pensionen for en Kaptajn henved halvtredie Tusind Kroner. Nu paaviste jeg før, at Lærerne naa ikke højere Løn, end at de paa den højeste Skala have 2,400 Kr., saa stiger Lønnen ikke længere. Sagen er altsaa, at selv om Officeren faar sin Afsked med 52 Aars Alderen, er han i alt Fald lige saa godt stillet som en Lærer, der skal blive ved at fortsætte sin Tjeneste, men ikke faar